

siker
könyvek
kiadója

Majd a PuPu...
ha valaki,
hát ő csak tudja!

Kaléka

Szépirodalmi Folyóirat

"Szépszó és Értelem"

2014. február 20.

...a remény hal meg utoljára!

XIII. évfolyam 2. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költéség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal proza, versek

G. Ferenczy Hanna: Ermenonville
Gligorics Teru: Jégvirágok
Hoitsy Horváth Edit: Tájkép
Ille István: A mama rántott csirkéje
Kajuk Gyula: Szegénylegény dala
Mentovics Éva: Ünnepe áruházban
Vadász János: A mélyből

2. oldal proza, versek

Ady Ágota: Itero
Albert Lőrincz Márton: Argonauták
Arany Tóth Katalin: Tükör
Balogh Örs: Mindig a fény felé
Baranyi Ferenc: Konzolidáció
Bárdos László: Hajnal
Bodó Csiba Gizella: Álom bolondja
Cselényi Béla:
Számítanfuzetlapra írt vers
Debreczeny György: a végső igazság
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
Kántor Zoltán: Anyanyelv
Karaffa Gyula: Hajlíthatatlanul...
Koosán Ildikó: Visszajárok
Kő-Szabó Imre: Strandszezon
Köves József:
Az Emberszapot olvasva
Lelkes Miklós: Igaz mesében
Nógrádi Gábor: Történelem
Ódor György: Szociális temetés
Péter Erika: Te és Én
Pethes Mária: Jóslat
Pethő Gábor: Túl
Rada Gyula: A főtérr
Ricza István: Nemzeti dohánybolt
Sárközi László: Barátainnak
Simonyi Imre: Rendületlenül
T. Ágoston László: Macskanyelv
Váradi József:
Nem messze a világ vége
Verasztó Antal: Vackor
Vihar Judit: Öt haiku
Zsidov Magdolna:
Egy fejezet az életből

3. oldal műhely

Szepes Erika
Bolond Istók:

Gligorics Teru
Jégvirágok

Lám, megint búcsúznak egy téli alkonyon,
intünk a tavasznak, ősznek, a nyárnak,
barázdákban ma csak szellemek járnak
hol búza érett, de én nem panaszkodom.

Ó hópihék, mint fehér angyalok szálltok
pillámra, elvarázsolva köröttem
a mocskot, a kint, mit zsákba kötöttem,
s a Golgotát, hol születésem óta állok,

de esküszöm, nem fog legyőzni az élet,
míg tudnak repülni e törött szárnyak,
tőlem eshet, fújhat, zuhoghat vagy éghet,

lesz tavasz hódolni az önző élet-vágnak,
s bár letépdesték rózsáim az évek,
jégvirág-kertemben új remények várnak...

G. Ferenczy Hanna*
ERMENONVILLE

Hozzad futnék ez álorcás világból,
Hol emberként élni már alig lehet.
A fény felé e sűrűsödő árnyból
És lenni nálad egy kicsiny helyet.

Elmondanám: hogy itt már pőre arccal
Nem járhat más csak gyermek és bolond
Ha visszajönnél, most sem győznéd harccal
Száműzne ismét harag és a gond

- Elmondanám; hogy dogmák ketrecében
A gondolat, mint szárnysegett madár
A szép szabadság büszke fellegében.
Nem szárnyakon, csak álmaiban jár

- Elmondanám; hogy ember legyen újra.
Sok-sok majomból – alig van remény
Az emberiségnek elveszett az útja
És ideál sincs már a föld színén

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett tálto

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágat.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Váradi József:
Benn hunyó csodák
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió

Mendelssohn:
Serenade and Allegro

Talán csak Schweitzer lepra-telepével
Vagy Luther King a fekete vezér
Az egyik gyógyít reszketeg kezével,
A másik harcol fényért, életért.

Mért kell harcolni most is még a jóért
És az igazság mért ezerszínű
S ki igazságos mért retteg a szóért
Mért jár, elől ki álnok, kétszínű?

- Ki a nagy eszmék magvetője voltál
Látnád, hogy mennyi még a dudva, gyom
Testvériségről, emberségről szóltál
És édestestvér testvért sújt agyon.

Úgy elfutnék e vér gőzös világból,
Szívemben már reménység sem maradt
Jó volna elzarándokolni hozzád
És sírni ott. a jegenyék alatt.

* G. Ferenczy Hanna (1933-2007) a Kaláka munkatársa.

ERMENONVILLE, klasszikus francia natur park,
a filozófus-író Jean-Jacques Rousseau nyughelye.

Koncz Zsuzsa:
Ha én rózsá volnék...

Canadahun
Fullextra
Galamus-Csoport
Hetedhétátár
Irodalmi Eprekert
Klubháló
Kodaj László
Magyar Elektronikus Könyvtár

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Váradi József

**Naplók, jegyzetek,
(blog)**

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kamarás Klára
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

Mentovics Éva
Ünnep áruhában

Szállong, hull csak egyre,
aztán szinte szakad...
elfed kastélyt, várat,
épülő házakat,
takar kunyhót, viskót,
dohányfüstös kocsmát,
elrejtí a putrik
szennyest, bűzös mocskát,
beomlott házetetőt
(nem látni a hiányt,
nem sejteni, hogy az
új foltokért kiált).

Fentről békés minden
- fehér vattapaplan -
ám alatta nyomor
százféle alakban.
Széljárta ablakban
avítt, foszlott gyékény,
füstöt sem sóhajtott
négy hete a kémény,

Vadász János
A MÉLYBŐL

lásd bent a szív-mélyben minden
csupa fénytel telt vörös-fekete ragyogás
fáklánk melege bearanyozza az ében
csend parányi csillagait

ám más kint hamuszín valót láttat a kint

évezredes vér-bíbort harcot s halált
hírnév hatalom mindig „szent” háborúját
ahol az értelem hiába kiált békét

keréketört halomba lövetett
gázba fullasztott atomba égetett vágy
az csupán mire olcsón vett nem-tudás
életfogytiglani drog-ágy a válasz

a lét így suhan el életünk mellett testvér

de mi nem engedhetjük a sunyi kint
uralmát tovább sokasodni tiszta jó erőnk
a mélyből újratereimt felszabadít

vályogfala között
ha volna még egér,
éhen veszett volna
ősz óta már szegény.

Karcsú jégcsap csillan,
csepp csordul a cseppre,
vályogviskók fala
rogyadozik egyre.
Szekrényük már nincsen,
padlójuk csak emlék
(sparheltben parázslott
szuvas fája nemrég),
asztalukon kopott,
rozsdásodó tálak
bőséges ebédet
talán sose láttak.

A pelyhek csak hullnak,
szálingóznak egyre,
csipkekendőt szőnek
bércre, völgyre, hegyre,
ünneplőruhába
bújtatják a dombot
(gyertyák fénye lobban,
most mindenki boldog),
csengők hangja csendül
ünnepelni hívnak...
csak a rozzant viskók
ódon fái sírnak.

Ille István
A mama rántott csirkéje

A fiát várta, ebédre.

Már vagy tizedszer simította le a hófehér abroszt, pedig azon egy ránc sem volt. Az ünnepit, az aszúrosat tette fel, mégiscsak a fiát várta, nem lehet a köznapi kockással tálalni neki!

Nem sűrűn jött, így hát, ha jött, akkor az egy kicsit mindig ünnep volt. Megértette ő, fontos ember a fia, vezető ott fent, Pesten, egy nagy gyárban, sok a dolog, meg tanulmányutak, meg hozzá is jönnek messzi földről, azokat is kísérgetni kell. Megértette ő, csak kicsit sajnálta, hogy olyan keveset látja. Hanem, ha jött, mindig hozott csokoládét, meg virágot, hiába mondta neki, bolond vagy, te gyerek, nem vagyok én eladó lány, hogy virággal édesgess! No meg, ha kell virág, hát itt van a kertben, szedek a magam örömére, de a fia csak nevette. Édesmama, ez kijár magának – kurjantotta -, aztán csak felölelte, forgott vele vagy pár lépést...

tovább>>>

Végh Sándor
Megszokás

Szélsodorta papírszeletke az útszélen
tekintetem követi, por kavargol előttem,
riadt értelmekkel föl nem foghatom,
hová lett a rég múlt öröme?

s kezdetünk mindent előlről

Kajuk Gyula
Szegénylegény dala

Berda József emlékére *

Van kolbászom,
van kenyerem,
a felesem
még benyelem...
Kéken mosolyog
felettem az ég,
feleségem
elfeledtem rég!

Bakancsom felveri
a vándorút porát,
száz prэшáz kínálja
legjobbik borát.
Gyöngyözik a fröccsöm
mint a lánykacaj,
a rigók is füttyölnek...
nincs itt semmi baj.

Ha a hidegben lábam elfagyott,
ha szál kolbászom elfogyott,
rigóknak morzsáalom kenyerem,
utolsó felesem benyelem.

(Mit se számít,
ha nem fogad be
a költői kasztom,
magamat tarisznyám
mellé felakasztom,
epedve várnak már
az angyali karok,
dalszöveget írni
csak nekik fogok.)

*

Berda József költő, 1902-1966

Hoitsy Horváth Edit
TÁJKÉP

1929-2007.

Szemben a sarkon, a vén ház vásott, tört ereszeről
lassan a földre csorog a rozsdás-rőt szövevény.
Megfosztatván zöld köpenyétől a fal, repedését
fölfedi –, itt a nyomor tárja ki szegényeit.
Éjszaka fagy harapott a félős nyárfalevélbe,
sír legyezői után az árva platán, a szegény;
árnyak fekszenek rézsút a satnya, sárga bozóton,
gyérül a cserjés már, szikkad a mályvabokor.
Kő-kövön utcák feltúrt, zugnyi közében
gyűl a szemét, a dús dudva se fedheti el.
Visszariadnak innen az éhes kis cinegék is –,

a vendég

Hollósy Simon
festőművész

Következő oldal>>>

Baranyi Ferenc
KONSZOLIDÁCIÓ

6.

És elkészült egy új sírhely, csodálta ország-világ: a díszes szarkofágnak négy oldalát háromkaréjos árkádsor volt hivatva kitölteni, karcsú oszlopok hordozták az íveket. Szép szobrokat és tornyocskákat varázsolt együttesükhöz a francia mester.

Plesnek hegyén, a Szent László monostor közelében ékeskedett a sírbolt, hová beköltözött Gertrúd királyné, hogy másodszorra megtalálja végül nyugalmát a semmibe vett magyar nép kifosztott földjén – és békére intse az érte s ellene egyként haragvó torzsalkodókat, mert nincs más megoldás, csupán a békesség magyar s magyar közt és bölcs megegyezés szomszédjainkkal.

Lamm Gottes, Du nimmst hinweg die Sünden Welt:
gib ihnem die ewige Ruhe.

Koosán Ildikó
Visszajárok

Nagybánya

Enyém csupán képed marad már?
Emléksugárral díszes oltár,
Emberarcú Ígéret Földje...

Fenyőim balzsamos örökzöldje
Öblös amfora-mélybe zárva,
Időtleniséget hord magába',

S a feledés vesztét akarja?
Antikrisztusnak sincs rajt' hatalma!
Velem él fűben, fában, kőben,

Csontig bevág az ősztönömben,
A múlt leomló ködfalán átér;
Visszajárok az ifjúságér'...

Kántor Zoltán
Anyanyelv

Hogy több legyek a többiekénél,
tanulgattam más nyelveket,
de nem jutottam többre ennél.
Mássa változni nem lehet.

Anyám tejétől nagyra nőttem,
szavára megtelt a világ,
szabályok nyíltak meg előttem.
Az emlékezés, ami rág.

Mindent, mi összefügg a földön
megérteni csak úgy tudom,
ha csendes estén eltűnődöm
a nyelveken s a dolgokon.

A világ száz nyelven beszél.
Csak az anyanyelv nem hagy cserben.
a koporsóig elkísér.
Isten segíts, hogy ne felejtsem!

Köves József
Az Emberszagot olvasva

Szép Ernő emlékére

Törékeny kis zsidó költő
soha senkinek se vétett
játszani szeretett volna
s elhurcolták a pribécek

a bakancs feltörte lábát
nem volt számára kímélet
nem vette észre az isten
mit művel az őrkíséret

több fák mellett a mezőben
felbuktak mellette sokan
alig vitte kicsi lába
gyalogosan és koszosan

falvakban a kíváncsi nép
a járdákról nézte-leste
néhány paraszt sajnálkozott
de lassan leszállt az este

Váradi József
Nem messze a világ vége

Volt egyszer, hol nem volt, hol ne lett volna, de egyszer csak mégis volt, mert én is csak abból tudom, ott voltam, hogy volt ez az eset, amit tőlem telhetően most nagy fenekedéssel, vagy lehet, anélkül fogok elmondani. Ha vigyázok, magamra nem fogok épéskedni, ha tudok, nem fogok túlbeszélni helyzeteket. Minden faluban kerül olyan eset, amire büszkén vagy orcapirulással emlékeznek vissza. Olyan is van, hogy a dolog nem olyan nagy méretű, de körülötte fogant pletyka dagadó hullámai vagy az érdekeltek magaviselete megvastagítja a kis esetet, s némi toldozással vagy foltozással bevonul a közösség emlegetett legenda és tanulság világába. Van eset, amely azóta már példabeszéddé lett. Van olyan is, amit a hálás utókor elfelejtett, hogy az érintettek sokat ne szégyelljék magukat. Aztán olyan is esik, hogy nem tűnik nagydolognak, de aztán mégis azzá lesz.

tovább>>>

Péter Erika
TE ÉS ÉN

Éjszaka és nappal,
hideg és meleg,
édes és keserű,
bonyolult, egyszerű.
Puha és kemény,
gazdag és szegény,
okos és buta,
ügyes és suta.
Fekete és fehér...
Ez vagyunk:te meg én!

Ha nem lenne éjjel,
nem lehetne nappal.
Ha nem lenne gazdag,
nem is volna szegény.
Ha nem volna fehér,
nem lenne fekete!
És ha nem volnál Te,
nem lennék már én se!

Bárdos László
Hajnal

Zúrzavar még láthatárod.
Belevillog a hiányba meddőn
találékony álmok
önkéntelen lobogása.

sajgó térdük összerogyott
s ki úgy szeretett volna élni
esti csillagnak nem köszönt
mert megtanult tőle félni.

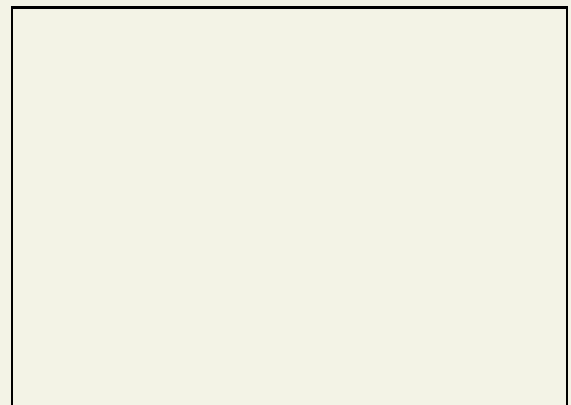
Albert Lőrincz Márton
Argonauták

Kortársaim mind argonauták
Azt keresik, az aranygyapjú vajon hol rejtőzik?
Hajóféért Dodont körbejárják,
tölgyek kérgét kopogtatják,
keresik, de nem találják,
ki érdemli ki s kinek hagyják
a kivágott tölgy koronáját?
Elindulnak őseink útján.
Karének (szírének dala)
és kardélek (szatír latrok) között
indulnak a nagy útra.
És remények maradnak magukra.

Pethő Gábor
Túl

A férfi túlnőtt magán -
kihűlt teste
bördíszmű pácoldat nélkül.
Majd még felér egy misével.
Nincs semmi meglepő ezen,
az eseményeket visszajátszva.
Kopott tollhegyek halálvágta,
áthúzott sorok hisztérikus őrjöngése
pergett szalagszakadásig.
Örökségének hagyta itt keze nyomát,
ölelés helyett,
ütötte magát szétzúzott ököllel,
azon a bizonyos ponton átesve.
A tartományban, a testi kín mögül
elősiklott, lassan ráfonódott valami kígyószerű,
életre hívott iszonyat, fojtani.
Gyertyaláng, sóhaj, sötétség.

**Ady Ágota
Itero**

Várnak
ajkak vére, árnyak kéjre,
míg hullámok zajára
csillagok térnek
sorban a halálba.

Szikkadó, rőt véres béke,
ölni és ölelni kéne...
Bőrömrre alvadt angyalok
csókjával visszatarthatom
az időt, mi perc,
és fölöttünk
olvadt-lágyan andalog.
Lennék
bár csak egy pillanatra is,
hát annyira,
lennék szívkdusod,
félgett, titkos kárhozat,
csókmozas fénykörbe ölelt,
hitehagyott szerető,
álnok fétis,
alkalmi szemfedő...
Némaságba csordult lelkem,
s a végtelen, mi csendbe zárta
eljuttat majd karjaidba
vagy száz szépséges pokolba
újra és újra leszek, mi vagyok,
reggelek, éjkek, alkonyok
mámorittas, szűz szajhája.
Ölni és ölelni kéne...

Nyárba téli fagyok fúltak,
mi elmúlt, többé el nem múlhat.
Senki sem... talán egyetlen
angyal múlik ennél szebben.

**Sárközi László
Barátainnak**

Keveset eszem és alig mozgok,
hírektől bolydul föl lelkem, gyomrom,
omladozik elefántcsont tornyom,
a napi néhány teendőm is fáraszt,
bokornyai gondjaim toldom-foldom.

Késő már nekem bármilyen barát,
bár az ember csak keveset talál,
régen nem álmodom olyan hazát,
ahol nem csak értenek - elfogadnak
s nem televízió, könyv a tanár.

Lehetnék bár szemellenzős-vidám,
de szájon lakatot, lelken igát
látok, mert homlokomra írják hibám:
Magyarországon sose leszek több, csak

Hollósy Sımón: Jó bor.

**Bodó Csiba Gizella
Álom bolondja**

Almomban egy bolondra visyóltam,
Lehet, hogy e bolond én magam vagyok?
Hány bolond éjszakán zugtak el mellettem,
Bolygók, boldog csillagok?

**Karaffa Gyula
Hajlíthatatlanul...**

szebben kellene emlékezmem a múltra
és szebben kellene élnem is talán
szebben máshogyan
halálos szerelemmel szeretve a napokat
és bennük magamat is
szebben kellene emlékezmem a múltra
kire még lenne is de nincs benne mire
csak a zsíros kenyér meg a kopott ruhák
meg apám nyakában a kenderkötél
meg anyám szemében a holnapi nap félelme
meg nagybátyám kezében a koszlott pálinkáspohár
meg a szétszakadozott könyvek hosszú sora
a gyertyafényű hideg szobában
meg a lukas cipőmon bekandikáló mínuszok
az iskolába menet
meg a tornatanár suhogó nádpálcája a tomporomon
meg a felém repülő kulcscsomó koppanása koponyámon
meg a züllött arcok szűrös borostája jövet-menet
meg az utcasarki pléhkrisztus rozsdafoltos józan tekintete
de nem nézek rájuk már
csak néha
csak megyek közöttük hajlíthatatlanul
kezemben tartva egyetlen
szétszedhető zöld műanyag terepjárómat
szebben kellene emlékezmem a múltra
és szebben kellene élnem is talán...

**T. Ágoston László
Macskanyelv**

A nyitott ajtó előtt beszélgetünk Durcival. Mint szinte minden
éjszaka, ma is fölébresztett hajnali négy órakor, mondván, hogy neki
sürgősen ki kell mennie. Rendben van, jól nevelt cica, én meg jól
nevelt gazdi vagyok, teljesítem az óhaját, még ha magamban
gondolok is egyet, s mást erről a hajnali kivonulásról. Neki persze
nem tetszik az ódzkodásom, hiszen szerinte örülnöm kellene, hogy
nem bent akar kimenni, és úgy néz az álomosságtól eltorzult
ábrázatomba, mintha legalábbis megszidtam volna.

okok nélkül szaporodó cigány.

Arctalan ajkak, démoni szavak,
értelmetlen bármiféle harag,
árnyékharcolnom nem lenne szabad,
vesztek, ha megteszem, akkor is, ha nem,
küzdjek velük? Vagy tagadjam magam?

A depresszióm látja a valót:
kikötve ring s csöndben merül hajóm,
hídján rég a kormányon lóg zakóm,
fárasztó tudat, mit kívánna az út,
feszes vitorlákkal legyek kalóz.

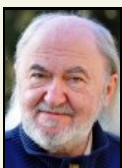
Bezárkózom, hogy senki ne bántson,
hogy a sebem valahogy se látsszon,
a semmit is úgy teszem - ne ártson,
naphosszat csak a számítógép előtt
ülök és játszom. Bizony, csak játszom...

Kő-Szabó Imre
Strandszezon

Fejfájással ébredt reggel Zarc Tamás.
– A konyak, a fene egye meg! Sosem szerettem! – állapította meg a fiú. – Vermut meg konyak, szokatlan párosítás. Brrr... Megrázta a fejét és az jutott az eszébe: - Kutyaharapást a szőrivel! Elővette a vodkás üveget az ágy lábától. Jót húzott belőle. – Ez majd segít! Tízperc múlva könnyebbnek érezte magát, és mintha a feje is tisztult volna. Felkelt és tett néhány bizonytalan lépést a szobában. – Mikorra is mondtam Ágotának, hogy ott leszek? Kutatott emlékezetében, aztán mintha a tűz rögzülne. Megnézte az órát. – Kilenc óra! Legyintett a kezével - Van bőven időm! Magnó kazetták között keresgél. – Ez jó lesz! A kiválasztottat betette a gépbe és bekapcsolta a készüléket.

tovább>>>>

Nógrádi Gábor
TÖRTÉNELEM

Megpattan a pohár,
Szaga van már a húsnak,

– Na tessék, nyitva az ajtó, mehatsz – mondom neki két elharapott ásítás között.

tovább>>>

Arany Tóth Katalin
TÜKÖR

Ha te ülnél ott az utca kövén
rongyokba csavarva, fázva,
jutna-e jószág istenhit ölen
didergő lelked falára?

Botlana-e lábad elé ember,
ki tudja, mi a szeretet,
s kérdené-e, miféle kereszttel
tűröd nyomorult életed?

Lenne-e, ki enni, s inni adna?
Az érintések bőségéből
jutna-e neked is alamizsna?

Ne feledd soha el a kegyelmet!
A szeretet, tudd, hogy végtelen.
Ahogy magad élsz, Sorsod úgy vezet,

s elvénült tested is majd úgy pihen,
ahogyan lelkedből kiszakadt
a tetteidbe zárult figyelem.

Vihar Judit
Öt haiku

szíved hegedű
vékony, törékeny húrja
égben zenél már

szomorúfűzfák
haja hajlong a szélben –
Duna zászlói

toronyóra arca
magányosan számolja
szomorúfűz könnyét

havas háztető
fekete varjú károg:
gyere már tavasz!

csak zene marad
felkorbácsolt lelkünknek
vasrácsok között

rozsdat ereszt a kés,
a kenyér zölddel bolyhos.
A pohár eltörött,
kutyánk megmérgeződött,
a kés öcsém kezében,
disznóké a kenyér.
Nagy tél jön, s nagy tavasz,
amint szokás.

Debreczeny György a végső igazság

a végső igazságról szól minden
és a teljes felébredéshez
a tökéletes buddhasághoz vezet

fogadalmaim nem teljesítése során
tengersok érdemet halmoztam fel
rengeteg krumplit hámoztam meg

feltételek következtében
jön létre a krumpli és a héja
felismerem a krumpli
és a héja szenvedését

a végső krumplihéjról szól minden
minden érdem és tudás felhalmozása
és minden krumplihéj
a tökéletes buddhasághoz vezet

Zsidov Magdolna EGY FEJEZET AZ ÉLETEMBŐL

Az elmúlt hónapokban jóval kevesebb időt fordított rám a férjem, mint amennyire vágytam, mégsem éreztem, hogy magányos lennék, hiszen már előbb elkezdődött a magamra maradásom. Házasságunk első éveiben teljesen másként volt, sosem elégtünk meg egymás jelenlétét – szárnyaltunk a boldogságtól. Hogy boldogok lettünk volna, esetleg csak jól éreztük magunkat együtt, teljesen mindegy volt. Azaz, a kettő egyet jelentett. Főleg úgy, hogy alakulhatott volna másként is, vagyis az elejétől kezdve csupa viharokkal, ellenszegülésekkel tarkított házasságot terelünk egy fedél alá. De nem, ez ránk nem volt jellemző.

tovább>>>

Cselényi Béla Számтанfüzetlapra írt vers

Albert Józsefné Póka Ibojának

A múltkor, ahogy hazajöttem

Balogh Örsé MINDIG A FÉNY FELE

Fény felé vágyom,
mint rügyek a tavaszi
napsugárban.

Fény felé vágyom,
mert ha mellettem vagy,
lelkemben nyár van.

Fény felé vágyom,
akkor is, mikor a fák
méz-sárga leveleit hordja a szél.

Fény felé vágyom,
ha a hólepte fákon
fázósan gubbaszt a tél.

Fény felé vágyom,
mert szívem ezt akarja,
míg egyszer engem is,
fényfé ölel a karja.

Pethes Mária Jóslat

eljön az idő amikor a világ emlékezetéből
kiesnek a búcsúzások szegényes szavai
és a távozóból az elszántabb remény

valamiféle kárpótlás lesz ez a maradónak
aki csak esőben gőzölgő zsákfalura lát
amiből sehova vezet az út a tócsákban
verebek fürdenek és minden vele kapcsolatos
szóbeszéddel egyetértenek a kiürült tányérok
a kiivott poharak az összevissza állítgatásokkal
megőrijtett faliorák

csupán azzal nem számol senki
hogy amit most birtokolnak
ócska limlom lesz egy napon
az asztal ami mellett a párbeszéd befejeződött
mint kilőtt őz fekszik a konyhakövön
és égre rúgó lábaiban meg-megrándul
az az elnémult este

Ódor György Szociális temetés

Szép vagy édes hazám, gyönyörű Magyarország!
Hol anyák a nyomort szabad világra hozzák.
Egyesek kastélyban, mások romok közt élnek.
Olykor már úgy beszélnek, imádkozom érted.

Fogy a puszták népe a szelíd rónaságban.
Megbocsátok annak, ki elmegy ócska vággyal.

az őszi alkonyatban,
a még derűs, már hideg
cementporos levéltarkulatban,
a tömbházak egyetemes rendjében,
a velem szembe jövők
valahogy az itteni szokásoktól némileg eltérően
nyújtották el hadaró magánhangzóikat,
nem úgy, mint a pestiek,
hanem úgy, mint a kolozsvári diákok, én nem is tudom,
mintha egy kötőszó erejéig
a New York-i csemete
az észak-londoni melóst idézné,
és
nincs itt semmi állítmány,
mondhatnám úgy is:
minden állítmány nélkül állíthatom,
hogy kolozsvári moziból mentem haza tízévesen,
s hogy a tanítónőm udvarán
ismeretlen kislányok körtánca jutott eszembe,
mert valahogy az élet arra való,
hogy valahol valami eszünkbe jusson róla,
még akkor is,
ha nincs kéznél egy becsületes számtanfűzet,
csak egy ilyen vajszínű jegyzetömb
túlméretezett, téglaszínű négyzethálókkal,
mert most divatosak a rózsaszínű, illa, türkiz
kolozsvári irkák a milliomosok körében is;
és eszembe jutott a tanítónőm szovjetfekete köpenye,
mignon-alátét fehér gallérja,
amint nálam jóval fiatalabban tornyosul fölöttünk:
„Először is örvendek, hogy ennyi pirosposzsgás arcot
látok magam körül”,
mondta azon a ’hatvankettes szombaton,
és nem tudta, hogy ismét történelemben lépett.

Rada Gyula **A főtér**

A sarkon három ősz férfi áll
az Isten és az Orvosok között,
el-el fordulnak erre-arra, oda,
vissza, szótlán néznek valahova,
egymáson át a park felé, ott él
ragyogva a titoklassú tánc,
rózsakert, s az angyalok...

...a hulla téren már minden
megfagyott, csak a csend recseg,
s a nincs sikkán az ujjak
meztelen rejtékében.. Odább
a bankok, a posta, a hivatal,
csupa sárga csekk-csapás,
a jövő deres üzenete,
aprószentek jaja,
megváltó némaság...

Szem szemért, fog fogért, csak marakodni tudjunk.
Így nem dicsőség, átok ezeréves múltunk.

Anya áshatja gödrét egyetlen fiának.
Ha vagy isten, ezért a poklodba kívánlak.
Nem átkozódok, csupán az igazat írom.
Ások, ások magamnak, jaj de mély a sírom.

Lelkes Miklós
Igaz mesében

Olykor zászlóvá lehet egész égbolt,
reményt lobbantón, - ó, de nagyon rég volt!

Olykor tótükrön ring kékarany bölcső,
s napmosoly-gyermek a szívünkig felnő.

Fehér szirmokat hullatott az álom,
s gyümölcsigéret csendült üvegtálon.

Bár most sehohol a táj, hol egykor éltem:
piros tulipán szívem címerében.

Piros tulipán, piros csillagének..
Csak a piros szív hallgassa mesémet!

Igaz mese piros szívnek varázsol
Csillagot, vissza, egy volt ifjúságból.

Igaz mesében bonyolulthoz hűen
szól az is, ami úgy szól: egyszerűen.

Igaz mesében fény elismer árnyat:
öröm is szólhat, bánat is kiálthat.

Igaz mesétől fél az, aki lop ma
(múltban is így volt!), s egykor-csillagokra

átkokat szór, szemforgatóan égre
felnevez, - ne nézzen rá piszkos kezére!

Igaz meséből miért-vesztes sorsát
megértheti egy földig sújtott ország,

ha akarja. Nem e jelenért éltem:
piros tulipán szívem címerében.

Piros tulipán, piros csillagének..
Csak a piros szív hallgassa mesémet!

Becsület-ország csak igaz mesében
nőhet, - és nem az embertelenségben,
nem hazugul, ferdítően, gyalázón..

Ugye, szív-mesém, piros tulipánom?

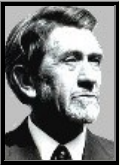

Fetykó Judit Berti, meg azok a dolgok...

Napok óta esett az eső, az öregember lassan egy hete hiába várta, hogy az őszi kerti munkákat befejezze. Kénytelen volt átültetni a kertet és mellől az évelők egy részét, az új szomszédnak nem tetszett a növények közelsége a fala mellett. Bezzeg a régiek, akivel több évtizedig itt laktak, annak nem volt velük semmi baja... Az öregember személyes sértésnek vette, hogy ez az új szomszéd az ő gondosan ápolt növényeibe belekötött. Minden reggel felvette a kinti, a kerti ruhát, aztán fél délelőttig várta, hogy végre átültesse az utolsó krizantémot...

[tovább>>>](#)

Simonyi Imre Rendületlenül

1920-1994

S ha másként nem – hát legbelül :
hazádnak rendületlenül.

S ha restelled, hogy hangosan;
nehogy meghallja más, kívül?

Hát szakálladba dörmögd, hogy :
nincs hely számodra e-kívül.

De aztán – rendületlenül!

Ezt aztán– rendületlenül!

Hogy e-kívül, hogy e-kívül:

nincs más belül, nincs más belül!

Nemzeti dohánybolt

Trafikból mostanra ahány volt,
mindegyik Nemzeti Dohánybolt.

Jót tenni hívekkel
őszinte szívvvel kell.

Ne mondja senki, hogy sovány zsold!

Verasztó Antal Vackor

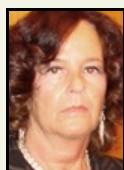
Bálint körül az ősz érett színekkel festegette a tájat. A kellemes langymeleg levegő addig-addig pátyolgatta a gyenge harangszót, míg Bálintot bele nem simította az emlékezésbe.

Bálinté a szó.

- Volt egy-két felmenőnk, akiket fiskális eszűnek tartottak a pusztai emberek. Arról persze semmi biztosat nem tudok, hogy nagyapámnak azért lett volna csavarosabb az észjárása, mert bagolytollal töltött párnája lett volna? Ez csak amolyan szóbeszéd. Abban viszont teljességgel bizonyos vagyok, hogy mivel én a gyermekkortomban ismert körtfefajták mindegyikénél kisebb volt, ezért én a körtike nevet ragasztottam rá. Az eddig eléem került, időtől sárgult papírokról sem lehet a családfán előttem járók nevei mellől kibetűzni mást, minthogy generációkon át a gazdálkodás volt a tudományuk. Földet akartak tudni a lábuk alatt...

[tovább>>>](#)

Szepes Erika

*Bolond Istók: Weöres Sándor kozmikus alteregója**A Bolond Istók műfaja*

A mű Prologus-ában Weöres Sándor mindent elkövet, hogy az utókor által méltatlanul kevés figyelmet kapott művének műfaji meghatározásával a legteljesebb zűrzavart keltse: elbeszélő költemény prózában, de egyben önéletrajzféle, bár „a benne szereplő alakoknak, történeteknek semmi adatszerű kapcsolatuk nincs az élettel. Mégis: itt minden helyzet, minden mozzanat saját sorsomat tükrözi álom-messzeségből.” Önéletrajz, ami nem önéletrajz, ugyanakkor mese, aminek mesés szereplői vannak: maga a főhős népmesei figura, pajtásai, paprika Jancsi és Vitéz János vásári bábjátékok „csetlő-botló hősei”. Ósmítosz, amelyben a finnugor mítoszvilághoz hasonló istenek („emberarcot öltő őselemek”, akik „egyszerre őselemek, de már emberformájuk van”, Ukkon, Jégapó és Buzatündér mellett Kőlánia tündér viszi a főszerepet; vannak még a mítoszt mesébe szállító fél-mitikus, fél-mesés lények (tündérek, hercegek, Kőlánia tündér pajtásai); az azték mítoszt az indián történelemből szövő epizódok (Kecelkatli és Vicipuclitenohtihuakáni uralomváltása; pikareszk elemek (Jan Jansson feltűnése és vándorlása); a reális világból eredeztethető egyszerű népmesei történetek (Bolond Istók házassága a nagykalapú erdésznével); az európai eposzköltészet hőseinek kalandjai (Odüsszeusz-epizód); a görög mítoszt a magyar népmesével vegyítő történet (Suhogó széttépetése Orpheusz módjára a megvadult nők által); és mindezek mögött „filozófiai hősköltemény, dráma és bohózat”, amelyeknek hatása is sokféle, amiként Szepesi Attila írja: „mulattató, lélegzetelállító és torokszorító olvasmány”. (Szepesi 1988:194-195).

A teljes szöveg PDF formában itt nyitható.

Következő oldal>>>

Bródy Sándor

1863-1924

A GYÉMÁNTPITYKÉS EMBER

Pipacs-földben munkálkodott négy kis paraszt gyerek. Sereghajtónak volt közöttük egy leány is, alig hogy kilátszott a földből. Piros szoknyáját a nap ellen fejére hajtotta, a piros kötőjét meg a szél libbentgette, ilyenformán nem is emberszülte lénynek, hanem egy különösen nagy pipacsnak látszott. Sarlójukkal a kölykök feléje is ingerkedtek, hogy mindjárt levágyják, a lányka el is rítta magát, de nem futott el, hallgatta, hogy a fiúk minő szépeket beszélnek.

- Hej, - szólt az egyik, - ilyen búzaföldet se láttam még, hét nap, hét éjjel aszatolok benne és még egy kalász búzára se találtam! - így a legöregebb, tízéves, ha volt, sokat mondok.

tovább>>>

A SZAMÁR HALÁLA

A királysírokat - a híres makrii sziklasírokat - ment megnézni az egész társaság. Én lent maradtam a völgyben, egy öregecske szamár társaságában. Csak finomság okáért mondom, hogy völgyben: igazában füves árokparton, ahol szépen leültem és onnan néztem, hogy az Ázsiát járó hajó egész társasága, kapitányaival és zenebandájával mint mászik fölfelé a nevezetes sziklalyukakhoz. A kikötő-falu lakossága utánuk és velük, úgyszólván egyedül maradtam a hozzám különben teljesen idegen szamárral és egy nyomorék fiúval, aki csak vízszintesen tudott csúszni, fölfelé nem.

tovább>>>

Hegedűs Géza:
Bródy Sándor életrajza.

EGY CSIRKE MEG EGY ASSZONY

1.

Volt egyszer egy papagálnak egy asszonysága. Az állat meg volt elégedve az asszonysággal: rendesen adott neki ennie, innia és nem kínozta haszontalan szavak betanításával, kettőt úgymint gyerekkora óta tudott, az egyik »k« betűvel kezdődő szó. (A vége »a«.) A másik a nagy szó: »adj pénzt«. A madár emberszolgájával nem bánt rosszul, nem követelt tőle sok munkát: az aprópénzt kellett beszednie művészi mutatványaiért és napi funkciójáért, amit az erzsébet-, ferences józsefvárosi utcák sarkán a néptől kapott.

tovább>>>

A BÖLÉNY

Szeptemberben, éjjel, vadászatról jöve, Wejér Ábrám pihenőt sem engedett a kéjtől fáradtságtól kiállott vendégeknek, megcsendítette a várkastély harangját, megfúvatta a kürtöket: »tornára!« kiabálták a huszárok, sipogta a komornyik.

A lovardában készen volt a tornára minden. A luszterek ragyogtak, a dámák páholyai fölé boróka-fenyő baldachint emelének a darabontok, a tölgy asztalokon már édesen-kéken füstölt a mazsoláspuncs...

Az öreg Taroczkay Gergely gróf vezette befelé Perei Krisztinát, az ősz dáma helyet foglalt, mosolyogva bölintott mindenfelé, aztán stecherjét folyton reszkető kézzel....

tovább>>>

A SZERELEMRŐL

Tavaly, június elején abban a kisvárosban voltam, ahol születtem. A városban most is az a sajátságos csend, mintha halottak közt járnék.

Két hét alatt beteltem vele, kivágytam belőle, akárhová, csak ki innét.

- Menj ki Buzáshoz! - mondták a fiúk.

- Miféle Buzáshoz, hová?

- Ide a szomszéd faluba, Buzáshoz, nem is emlékszel?

tovább>>>

Hatvany Lajos:
Bródy Sándor

EGY TRAGÉDIA

Garibangyi nagyon vígan söpörte a rá kirótt sarat künn az újpesti úton.

Táti meg az öreg Virág egyre csak azt nézték, milyen szaporán fog a Garibangyi kérges kezében a nyírfa söprő nyele s milyen vígan füttyörész az öreg, s hosszú sárgás őszes szakállába hogy mosolyog egyre...

Virág, aki nagyon fortélyos ember volt, egy vasárnap reggelen így szólt a Tátihoz, miközben a pálinkás bódéból ki a stációjukra utca söpreni bandukoltak

tovább>>>

ERZSÉBET DAJKA LESZ

Keskeny fanyoszolyán egy öreg parasztpár alszik: Császár Kiss Mihály és Bottkó Kiss Örszébet.

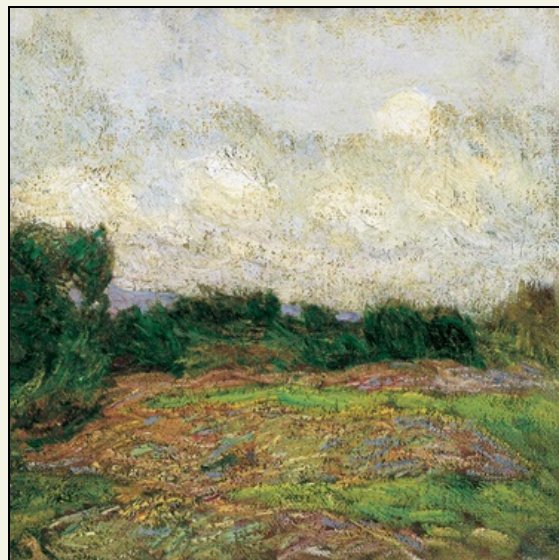
Előttük, a ház közepén, a földre vackolt ágyon nyugszik egy leány, vagy hat szoknya van rajta, a legfelső a fejére terítve. Csak karjai és lábai meztelenek, egyébként úgy neki van öltözködve, mintha valami nagy téli útra indulna. A karjai között ott a motyó is, a mindenféle szövetekbe, kalmukba, perkálba, kartonba pólyált valami. Azonban a reggeli hó bevilágítván a szobába: a színes rongyokból két kis kék szem mosolyog ki, egy csecsszopó vidám és repeső lelke.

tovább>>>

KENDŐVÁSÁR

Rőfösboltban soká ültem, üldögéltem a nyáron és néztem, mint vásároltak a parasztasszonyok. Az úrinőket, amint kínnal kergették a tegnapi napot és vennének olyasmit, ami nincs, nem is néztem, mert látni is kín. Jajgattak, sőt haragudtak, talán még azokra is, akik meghaltak érettek és itthagyták őket posztótlanul és selyemtelenül. Egy menyasszony sírva fakadt, mert három inggel kell férjhez mennie, szégyelte magát az előtt, aki majd ura lesz. De én nem sajnálom az urakat, ezek segítenek magukon, most még. Sőt az egész lerongyolódott világot se sajnálom, mért olyan buta. De hogy a parasztleány rongyos lett, azon magam is sírni tudnék.

tovább>>>

Hollósy Simon: Tájkép fellegekkel

KÉT MUNKÁS

Az ágy.

Két munkás, ösztövé, mint a rendszertelenül táplálkozó parasztkutya, heti keresményét a markában tartva állt a pálinkás boltban. Az egyik éjjel dolgozott, a másik nappal - mind a kettő a villamosság szolgálatában - nem is ismerték egymást. De mivel egyformán rostopsint ittak rummal, beszédbe elegyedtek:

- No már most én megyek haza! - mondá az egyik, a gyorsan élvezett szesztől kissé hebegve.

- Ágyra jár, vagy magának neje van?

A hebegő nevetett és kicsúfolta az összes nőket és durván emlékezett meg arról az asszonyról, akit egykor majd házastársul fog

JISBI BÉNOB

A kályha mellett ült a négy fiatal ember, kettő cilinderrel a fején; krumplit sütöttek.

- Jó volna egy kis szalonát pirítani! - mondá Vratarits Titusz. - Büdös lesz a szénen; fára pedig »péncz nincs van!« - jelentette ki Kohn Herman, aki a fa-péncz - mely nem volt - kezelni szokta. Meg kellett elégedniök a krumplival. Nem is békétlenkedtek, ez az itthon való vacsorázás, a vizes kolompér sercegése a sütőben: családias, idillikus, falusi hangulatot keltett a négy fiatal emberben, akik egy községből kerültek ebbe a rettentő nagy városba.

tovább>>>

KÉT KATONATISZT

Nem voltam meghíva karácsony estére sehová. Csendesen, magányosan megvacsoráltam, aztán siettem át a kávéházba.

Iszonyú ez az ünnepi csend. Zakatol a fejembe, mind azt súgja: »te vagy egyedül tűzhely nélkül, te vagy egyedül...« Dehogy, valami lépés kopogását hallok messziről. Szinte megvigasztal a velem szembejövő cilinderes úr, amíg meglátom közletről, a gázlámpa fényénél. Gyászfűr van a kalapján. Aligha divatból cselekedte... Összenézünk, nem, mint ismeretlenek, hanem mint elhagyottak és megbarátkozunk egy pillanat alatt, egy pillanatra. Megszólítanak egymást, de győz rajtunk a konvenció és ki-ki megy a maga útján.

tovább>>>

Hollósy Simon: Tavaszi hangulat (Tisza partja)

KÖLTŐK ÉJSZAKÁJA

Bistey magyar költő fejpárnája alatt száztizenöt forint volt. De nem pazarolhatta el, az álla felkötve, a szeme lehunyva, nem voltak többé rímei. Két cinikus kartársa segédkezett amíg felöltöztették, - inggombot tettek a manzsettájába és több ily uraskodásokat míveltek - és zölden a félsztől, meg a halálmegvetéstől, figuráltak a pénzzel:

- Ennyi vagyon! Soha ötven forint készpénze nem volt egyben. Hogy nem költhette el! Legalább elköltötte volna!

Nagyon sajnálták, hogy a pénz ittmaradt, mint gazdátlan jószág.

- Semmi vidámság ezekben a bankókban, olyanok, mint az árvák! - szolt az egyik, szintén költő, valamint a másik is.

A legnagyobb gondban, hogy mi lesz már most a pénzzel, - szegénnyel...

MESE A FEHÉRHAJÚ DOMOSZLAINÉRÓL

Egyszer volt, hol nem volt egy részeg fuvaros és annak két rossz lova, a Sári, meg a Táltos.

Rossz lovak voltak, de igen okosak; a falu határában a legelső úri ház kapujában megállottak, készek kimúlni inkább, mint tovább menni akár egy tapodtat is. Igaz, hogy estve volt, a szakadatlan hófúvástól fehér, de annál rémségesebb éjszaka. Szekérnyom még sehol, csárda semerre, de a falu határán az úri ház hét kéménye füstölgött hegyesen.

Hogyne hajtottunk volna be, amikor behajtottunk. Bent a házban elég szívesen fogadtak bennünket, a részeg fuvaros kiült a konyhába és nyomban segítette csirkét koppasztani, én meg leültem a sárga ripszdvánra és törtem árva fejemet, mit is kéne beszélni itten, miféle szép bókokat mondani mindjárt.

tovább>>>

TÓTH TERÉZIA

Húsz forint ára részvétellel kísérte ki a professzor Zsobokinét.

A rendelőszoa ajtajában elbúcsúzott tőle és visszazólitotta az urát:

- Ügyvéd úr, egy pillanatra! Önagyságához semmi reményem, miért veszne el véle ön is? Mentse magát, ajánlom a föltétlen különélést; a gyöngédség ilyenkor bűn a természet ellen. Isten önnel!

Azonnal hazautaztak, bár Zsobokiné elég jól érezte magát. A professzor egészen megnyugtatta, egy kis megfázás az egész - ő is, mint annyi más, jeges vizet ivott bálban, meghűtötte torkát... Egy kis köhögés, egy kis láz, nemsokára véget ér az egész.

Otthon, a tisztaevegőjű mezővárosban meg éppen megkönnyebbül. Ő vigasztalta az urát, akit elkésértett, hogy házasságának már második hónapjában kórház lett a frissen festett, újonnan bútorozott, kedves kis lakásból

tovább>>>

AZ ARCKÉP VALLOMÁSAI

Sok tanut állíthatok arra, hogy nem úgy indultam neki az irodalomnak, mint aki szilárdul elhatározta, hogy ezen a téren lesz belőle valami. Egyrészt a nyilvánosság előtt nagyon későn kezdtem a dolgot, csaknem tizennyolcéves voltam már. Pedig az irodalomtörténetből, meg a biográfiákból tudni való, hogy akiből »lesz valami«, nagyon is korán kezdik el a munkát és a maguk drámai költeményét tizenkét éves korukban megírták már és tizenöt évvel pályadíjat nyertek »egy pupos naplójegyzetei« című novellával (de tárgy és cím lehet más is).

Tizenhétéves koromban én még nem tudtam, mely pályán terem számomra babér. De hogy terem valahol, azt sejtettem, mint sejt minden gyorsan növeő siheder, aki szerzetes gimnáziumba járt, hol a deklinációval egyidőben ojtják be szívébe a dicsvágyat is.

tovább>>>

OROSZLÁNSZÍVŰ RICHÁRD UTOLSÓ ÓRÁJA

I.

Egy pesti úr - mondhatnók: egy pesti eredetű világgentleman - estve korán hazament a párizsi rue de Loriston-on levő lakosztályaiba, amely mindössze egy piéceből állott a harmadik emeleten, harmadrangú penzióban. Felöltözve, fehér mollnyakravalósan várta a komornyikja és mozdulatot tett, hogy lesegítse róla felöltőjét, de felöltője az úrnak nem volt többé. - Nyirkos, hideg, gyalázatos, imádandó, lóversenyszagú idő, a gentleman fogvacogva, ruhástól bujt bele az ágyba:

- Jött pénz otthonról?
- Nem, méltóságos úr!
- Sürgöny, írás?
- Nem jött, méltóságos úr.

tovább>>>

A „JÖVENDŐ PROGRAMJA”

(1903)

Ezek a lapok az igazságra törekszenek és a meg nem szokott, azért sokszor kellemetlen igazságoknak vannak szentelve. A világ és ez a mi országunk is, benne van a forradalomban, amely még félénk és amelyben az emberek még zsibbadtan engedelmeskednek a régi rendnek, sietve élvezik ki annak még kínálkozó puhaságait, egyéb fáradt örömeit és kábultan engedik magukat megfélemlíteni attól, ami elmúlt, aminek ereje, joga nincs, csak szemérmetlen erőszakossága van. A jövődőért írónak e lapok és amikor minden téren mindenféle események nyomát és az emberi tudás fejlődését frissen kísérik, legfőképpen egy célt szolgálnak, azt, hogy így, a mai módon élve: ez a mi szép országunk csak némely részt halad előre, másrészt megy a veszedelem felé.

tovább>>>

AZ ORGONISTA

I. Egy szelid fiatalember epekedései.

Élt egyszer egy fiatal orgonista abban a városkában, hol kevés volt a szép nő és amennyi volt, az eligérkezett már tizennégy éves korában. Minden arra való hölgynek igen korán megvolt a lovagja és ama fiatal asszonyok, akik nem állottak elég szilárd erkölcsi alapon, egy gyökeres, szinte törvényes tradicionál fogva nem fordulhattak a polgári osztály, hanem a tisztikar felé.

Igy történt, hogy a fiatal orgonista reménytelenül és tanácstalanul nézett szét a jelenben úgy, mint a jövődében és szerelmes vágyakozással teli szívét fájlalni kezdé:

- Itt nincs számomra tér, itt megfúlok, ily nyomorult város nincs több a világon!

tovább>>>